

РЕШЕНИЕ

№ 41950

гр. София, 15.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 21.11.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева

Адриан Янев

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **9592** по описа за **2025** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. АПК, вр. чл. 63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от „Топлофикация София“ ЕАД, [населено място], депозирана чрез процесуалния му представител старши юрисконсулт Е. И., срещу Решение №3141/18.08.2025 г., постановено по АНД №15164/2024 г. по описа на СРС, 147 с-в, с което е потвърдено Наказателно постановление №СО-ТИ-Ю-24-26КИ-254/27.09.2024 г. на Кмета на Столична община. Със същото на дружеството на основание чл.22, ал.1 от Наредбата за изграждане на елементите на техническата инфраструктура и зелената система, и гаранциите при строителството им на територията на територията на Столична община е наложена имуществена санкция в размер на 1 000 лв. (хиляда лева) за нарушение на чл.10, ал.5 от същата наредба. Касаторът счита, че обжалваното решение е постановено при допуснати съществени процесуални нарушения и при неправилно прилагане на материалния закон. В тази връзка се твърди, че СРС не е отчел, че в НП липсва конкретно посочена норма от Наредба № 3 от 16.08.2010 г., която е нарушена. Изложено е, че само препращането към тази наредба не внася яснота у наказаното лице за дължимото от него поведение. Счита, че в случая не става ясно дали дружеството е санкционирано за неосигуряване на безопасна проходимост на засегнат в следствие на авария пътен участък, както твърди наказващия орган, или за несигнализиране на препятствие на пътя, възникнало в следствие на нарушаване целостта на пътното покритие. Касаторът счита за неправилни и изводите на районния съд за законосъобразност на издаденото наказателно постановление, в това число съответствието му с разпоредбите на чл. 57 от ЗАНН относно

задължителното съдържание на акта, доколкото липсва конкретно посочена като нарушена разпоредба от Наредба № 3 от 16.08.2010 г. Твърди, че както в АУАН, така и в НП са нарушени разпоредбите съответно на чл. 42 ал. 1 т. 4 и т. 5 ЗАНН, както и на чл. 57 ал. 1 т. 5 и т. 6 ЗАНН, като не са посочени всички признаци от състава на нарушението, обстоятелствата по извършването му и нарушените разпоредби. И в двата акта не е посочено каква конкретно сигнализация и какви пътни знаци е следвало да бъдат поставени, за да изпълни дружеството задължението си да осигури безопасна проходимост на гражданите и пътните превозни средства. Изразява несъгласие с извода на първоинстанционния съд относно това, че е било налице задължение за дружеството да осигури безопасна проходимост за гражданите и превозните средства по време на ремонта и след него, до пълното възстановяване на настилката. Счита, че в тежест на административния орган бе да установи, че участъкът не е бил безопасен за преминаване, а това по делото не беше доказано. В случая липсата на сигнализация не е достатъчно основание да обоснове подобен извод, предвид състава на нарушението. Твърди, че от събраните доказателства е установено, че пътната настилка е била надлежно възстановена преди сочената в наказателното постановление дата на извършване на нарушението, поради което не споделяме извода на съда относно това, че насипът имал неравен характер, който значително създавал предпоставки за нанасянето на материални щети върху превозни средства, както и опасност от преминаване на пешеходци или велосипедисти. Изложени са и възражения относно некредитирането на свидетелските показания на разпитан по делото свидетел, както и значението на представеното от дружеството уведомление. Предвид това и доколкото счита, че в обжалвания акт не се установява въобще, че дружеството е извършило ремонт на този участък, решението следва да бъде отменено, като се отмени и потвърденото с него НП. При условията на евентуалност се иска да бъде приложен чл.28 ЗАНН. Претендират се направените пред двете съдебни инстанции разноски.

Ответникът по касация – Кмета на Столична община, чрез процесуалния си представител адв. С. П. от САС в представен писмен отговор и в съдебно заседание, оспорва жалбата с твърдения за нейната неоснователност. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение, че решението на въззивния съд е валидно, допустимо и правилно, поради което следва да бъде оставено в сила.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд София - град, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна, срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт, при което същата е процесуално ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е било Наказателно постановление №СО-ТИ-Ю-24-26КИ-254/27.09.2024 г. на Кмета на Столична община. Със същото на „Топлофикация София“ ЕАД, [населено място] на основание чл.22, ал. 1 от Наредбата за изграждане на елементите на техническата инфраструктура и зелената система, и гаранциите при строителството им на територията на територията на Столична община е наложена имуществена санкция в размер на 1 000 лв. (хиляда лева) за нарушение на чл.10, ал.5 от същата наредба. Дружеството е санкционирано за това, че при извършена проверка на от служители на Столичен инспекторат на 08.04.2024 г. в [населено място], район „К. село“, [жк], [улица]в участъка между [улица]и [улица], „Топлофикация София“ ЕАД е извършило аварийен ремонт по отстраняване на

авария на топлопровода, като по време на ремонта, до пълното възстановяване на настилка в засегнатия от аварията участък, не е осигурило безопасна проходимост за гражданите и превозните средства – не е била поставена сигнализация по реда на Наредба №2/16.08.2010 г. за временна организация и безопасност на движението при извършване на строителни и монтажни работи на пътищата и улиците.

След като е събрал относимите към спора писмени и гласни доказателства, анализирайки същите СРС е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, като и двата съдържат изискуемите от ЗАНН реквизити – нарушението е описано ясно, точно и конкретно, като му е дадена съответстваща на фактическото описание правна квалификация. В тази връзка е прието, че в обстоятелствената част и на двата акта се съдържат обстоятелства и факти, които в достатъчна степен описват вмененото на дружеството нарушение от обективна страна. СРС е приел, че вмененото на дружеството нарушение е индивидуализирано в достатъчна степен, за да може същият да узнае в какво е обвинен. Индивидуализирано е и конкретното неправомерно поведение – неосигуряване на безопасна проходимост на гражданите чрез поставена сигнализация или пътно знаци до пълното възстановяване на настилка в засегнатия участък. СРС е приел, че за съставомерността на деянието е ирелевантно кога е настъпила или е отстранена процесната авария. Необходимо е само да бъде установено, че е извършен аварийен ремонт, от който момент за срока на ремонта до пълното възстановяване на настилка в засегнатия участък от извършителя на ремонта се дължи осигуряване на безопасна проходимост за граждани и превозни средства по реда на Наредба №3/16.08.2010 г. Въззивният съд е приел, че приетата за нарушена разпоредба на чл.10, ал.5 от Наредбата за изграждане на елементите на техническата инфраструктура и зелената система, и гаранциите при строителството им на територията на Столична община е ясна и задължава операторите на ремонтираните съоръжения по време на извършване на ремонта да обезопасят мястото, на което той се извършва до пълното възстановяване на настилка в засегнатия участък. Съдът е приел за безспорно установено, че именно „Топлофикация София“ ЕАД, [населено място] е извършило аварийния ремонт, като се е позовал на приложеното по делото уведомление от същото до Кмета на Район „К. село“ и до засегнатите институции. Приел е, че възстановяването на последиците от аварията е било обективно невъзможно да бъде завършено в срок до един ден, поради което за дружеството е възникнало задължение да осигури безопасна проходимост. Прието е, че като не е изпълнило това си задължение дружеството е осъществило състава на вмененото му нарушение. Въззивният съд е изложил, че само с направата на обратен насип не е гарантирана безопасността на преминаващите лица и превозни средства, особено през тъмната част на денонощието, без наличието на каквото и за било сигнализиране на засегнатата част от пътното платно. СРС е приел, че правилно е приложена и санкционната норма, както и правилно е определен размера на наложената санкция. Разгледал е и възраженията за приложение на чл.28 ЗАНН, като мотивирано е приел защо в случая не е налице маловажен случай. При тези мотиви НР е потвърдено.

Решението е правилно.

Въз основа на надлежно събрани и обсъдени доказателства съдът е направил правилни и законосъобразни правни изводи, които се споделят от настоящата инстанция. В хода на проведеното съдебно производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Правилно СРС е приел, че издадените АУАН и НП съдържат ясно и конкретно описание на нарушението, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, както и законовите разпоредби, които са нарушени, които съответстват на посочените

обстоятелства. Всички елементи от фактическия състав на нарушението са описани в НП, поради което и то отговаря на изискванията на чл.57, ал.1 ЗАНН. При издаването му не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да са ограничили правото на защита на санкционираното лице. В тази връзка неоснователно е твърдението на касатора, че липсата на конкретно посочена като нарушена правна норма от Наредба №3/16.08.2010 г. е довела до непълнота на правната квалификация на нарушението, при което е нарушено правото му на защита. Това е така, тъй като изпълнителното деяние на процесното нарушение се съдържа в приетата за нарушена разпоредба на чл.10, ал.5 от Наредбата за изграждане на елементите на техническата инфраструктура и зелената система, и гаранциите при строителството им на територията на Столична община и се изразява в неосигуряване на безопасна проходимост на гражданите и превозните средства по време на извършвания ремонт и до възстановяване на пътната настилка. Разпоредбата предвижда, че това се извършва по реда на Наредба №3/16.08.2010 г. В случая е установено, че не е била налице никаква сигнализация, по който и да е от предвидените в тази наредба способи. Съдът намира, че с непосочване на конкретната разпоредба от Наредба №3 не е нарушено правото на защита на санкционирания субект, тъй като в самото уведомително писмо, с което е сигнализиран за извършване на ремонта, е посочил по какъв начин ще се организира временната организация на движението.

Правилен и законосъобразен е изводът на СРС, че така установената фактическа обстановка обуславя ангажирането на административнонаказателната отговорност на касатора на основание чл. 22, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 5 от Наредбата. Съгласно цитираната норма, в случаите когато възстановяването на последиците от аварията е обективно невъзможно да бъде завършено в кратък срок (до един ден), операторите, предприятия и експлоатационните дружества са длъжни да осигурят за срока на ремонта до пълното възстановяване на настилка в засегнатия участък, безопасна проходимост за гражданите и превозните средства по реда на Наредба № 3 от 16.08.2010 г. за временната организация и безопасността на движението при извършване на строителни и монтажни работи по пътищата и улиците. В конкретния случай, от писмените доказателства, снимковия материал и показанията на свидетелите, включително и свидетеля на дружеството жалбоподател, категорично се установява, че "Топлофикация София" ЕАД е извършвало СМР на описаното в НП място. Видно от подаденото уведомление, същите са заявени като строителни работи. Дали при извършването им е констатирана авария в топлопровода или не, съдът намира за неотнормено към съставомерността на деянието, както е приел и СРС. Предвид това и необсъждането на свидетелските показания в тази насока на свидетеля на дружеството не съставлява съществено процесуално нарушение, тъй като с тези показания не се установяват относими към съставомерността на деянието факти. А именно този свидетел потвърждава, че изкопните действия са извършени от касатора. Предвид това и с оглед останалите събрани доказателства безспорно е установено, че задължението по чл.10, ал.5 от Наредбата субект е именно „Топлофикация София“ ЕАД. Това задължение, както изрично е посочено в тази норма, е със срок до възстановяване на пътната настилка. Установено е, че след приключване на изкопните работи, към момента на извършване на проверката, засегнатият участък е бил единствено засипан, а настилка не е напълно възстановена, като дружеството не е спазило изискването на чл. 10, ал. 5 от Наредбата – до пълното възстановяване, да осигури безопасна проходимост за гражданите и превозните средства по реда на Наредба № 3 от 16.08.2010 г. за временната организация и безопасността на движението при извършване на строителни и монтажни работи по пътищата и улиците чрез поставяне на сигнализация или пътни знаци. Неспазването на изискването на чл. 10, ал. 5 от Наредбата от страна на касатора, е основание за ангажиране на административнонаказателната му отговорност по реда на чл.22, ал.1

от Наредбата, до който извод правилно е достигнал и СРС. Санкцията е наложена в минимален размер, поради което е и правилно определена.

Правилно и обосновано СРС е приел, че не са налице и предпоставките за приложение на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, тъй като деянието е типично за вида си, липсват обстоятелства, които да го характеризират като такова с по-ниска степен на опасност в сравнение с други нарушения от същия вид, свързани с осигуряване безопасността на движението на пешеходци и превозни средства. Тук следва да се посочи, че дори самото дружество не сочи конкретни обстоятелства, относими за квалификация на нарушението като „маловажен случай“. Нарушението е формално, на просто извършване за съставомерността на което не се изисква наличие на определен вредоносен резултат, при което липсата на настъпили вредни последици от извършването му е без значение при преценката за маловажност. Данни за наличие на други смекчаващи обстоятелства липсват по делото.

При извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 АПК не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън посочените в касационната жалба. Предвид това решението на СРС, НО, 147-ми състав, с което е потвърдено НП, следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и с оглед направеното искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на ответника се дължат разноски в производството, определени на основание чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, в размер на 130 лв. с оглед фактическата и правна сложност на делото.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал.2 АПК, вр. чл.63в, ЗАНН, Административен съд - София-град, ХХІ касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №3141/18.08.2025 г., постановено по АНД №15164/2024 г. по описа на СРС, 147 с-в.

ОСЪЖДА „Топлофикация София“ ЕАД, [населено място] да заплати на Столична община деловодни разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 130 /сто и тридесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.